



## Kapitola 1

Kostky zacvakaly na hrací desce. „Dvojitá desítka!“ zvolal triumfálně Sam Rtuřák a oběma rukama posunul své miniaturní vojáčky z pole Divočina k nápisu Les. Přitom převrhl figurky jednorožců, které tam stály seřazené, a některé z nich zapadly do trávy.

„To ti oplatím, človíčku,“ zavrčela Kaisa, sklonila roh a upřela na spoluhráče černé oči. Tlamou opatrně posunula převrácené hrací figurky na jednu ze svých podkov a vrátila je na hrací desku.

„Radši si dej pozor, Same,“ napomenul ho Bodor, kentaur s nezkrotnou hnědou kadeřavou hřívou. „Jednorožci dokážou být hrozně krvežízniví.“

Sam se bezstarostně pousmál. V jižních lesích by měl možná dost těžkou hlavu, kdyby narazil na jednorožce, ale tady ve Svobodném městě přebývaly všechny klany v mírovém soužití. Kromě toho se Bodor jen pokoušel vetřít se Kaise do přízně. Už jako hříbě se do ní zamiloval až po uši.

Bodorova sestra Liana chňapla po kostkách. „Ještě jsi nevyhrál, Same. Neříkej hop, dokud jsi nepřeskočil.“

Zbytek skupiny, dva mladí lidé a jeden kelpie, se zachechtal.

„Ty asi nehraješ se Samem *Příměří* poprvé, že?“ zeptal se Sammy, jeden z mladíků.

Liana se jenom usmála a hodila kostky přesně na Samovy figurky. „No vida.“

Sam je s předstíranou rozmrzelostí zase postavil, zatímco Liana posunula svou armádu z malých kentaurů blíže k jeho pozici. Miloval tahle odpoledne na tržišti, když s přáteli hrál *Příměří*, vzájemně si ze sebe utahovali, smáli se spolu a přitom sledovali, jak se Bodor ztrapňuje při pokusech udělat dojem na Kaisu. To jediné, s čím si v těchto dnech musel chtít nechtít lámat hlavu, byl směr větru. Podle toho, z jaké strany si sedl ke Kastielovi, mu totiž vanul přímo do nosu pronikavý pach mořské vody a ryb, který tvrdošjně ulpíval na hřívě mladého kelpie, ačkoli Svobodné město dělilo od oceánu mnoho mil a ačkoli Kastiel žil ve sladké vodě řeky Avalla. Sam si nic nedělal ani z ponurých pohledů dvou starých lidí u sousedního stolu, kteří se skláněli nad hrací deskou se zasmušile vážnými tvářemi, jako by si dosud neuvědomovali, že válka o Kavalon je už staletou minulostí.

Hodiny na věži dvakrát dunivě odbily. Sam vyskočil. „Musím odejít. Je mi líto, ale jinak bych se opozdil.“

Liana zkřížila paže na hrudi a mrzutě si dupla předním kopcem. „To říkáš jen proto, že bych tě zanedlouho porazila.“

Kastiel chechtavě zaržál, přičemž se zaleskly jeho obroušené trháky. Na rozdíl od jeho příbuzných z Ledového moře podnikaly kelpie ze Svobodného města všechno možné, aby ve svých spoluobčanech nevyvolávaly divokým zevnějškem panický strach a hrůzu.